

O B Ě Ž N Í K č. 116Pravda vítězí !

Těší nás, že naše námaha spojená s občasným vydáním "Nových proudů", oběžníku, jenž je trnem v oku některým "rádoby mluvčím" nás v cizině, se zúročí vzkličením semínka pravdy. Jiné cíle si vlastně naším počinkem ani neklademe, zcela v duchu hesla "Pravda vítězí".

To bylo vlastní Čechům v našich dějinách a také na standartě našeho prvního, vpravdě demokratického prezidenta, která zavlála nad hradem českých králů po 28. říjnu 1918. Jako vyznání a předsevzetí do let příštích, ale také jako varování těm, kteří by chtěli pravdu někdy v budoucnu pošlapat.

Nynější hradní pán nemá proto asi klidné spaní. Ne proto, že není Čech, ale hlavně proto, co napáchal na obou národech v období tzv. "normalizace", která je prý již ukončena. Nyní prý má přijít "denormalizace", dle východního větru "a la Gorbačov".

Abychom však neodbíhali od původní myšlenky - hledání pravdy. V poslední době se mezi námi objevily ukázky "díla" kdysi prominentního komunistického básníka Pavla Kohouta, s následujícím odsudkem jeho duševních výplodů pokroucených ideologickou demagogií. Vidíme v tom odezvu na náš oběžník č. 112, ve kterém jsme varovali před tím, aby se tento zkrachovaný komunista a "umělec" podílel na přípravě nového českého slabikáře pro naše děti. Tehdy nás to vyděsilo a jsme rádi, že jsme nebyli sami. Že jsme měli pravdu.

V poslední době nás však "pan soudruh" Kohout vyděsil znovu. Proslýchá se totiž, že by měl "krasořečnit" při udělování Erasmovy ceny, která byla v tomto roce porotou přiřčena Václavu Havlovi.

Tedy další vysoká pocta pro Čecha po udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi, což nás těší, přestože máme k jeho hrám určité výhrady /zvláště k poslednímu "Pokušení"/. Cena však byla Havlovi udělena nejen za "umění". Také za jeho postoje k dnešnímu světu, za jeho odvahu nekompromisně čelit komunistické zvlí, za jeho boj za lidská práva a prosazování humanistických myšlenek, které navazují na filozofický odkaz Masarykův.

Je to uznání celé české kultury. Ne však té oficiální, poplatné pragmatismu zcela v duchu "koho chleba jíš, toho píseň zpívej", ale té ryzí, rodící se ve skutečných bolestech porodních, tzv. paralelní, která žije navzdory policejní zvůli a násilí.

Co nás však netěší, je to, že Václav Havel si nemůže cenu převzít sám. Důvody snad není třeba uvádět. Jeden snad přece. Nechce asi dopadnout jako vzpomínaný Kohout, kterému při cestě domů z ciziny přibouchli jeho dřívější chleboďárci dvířka před nosem. Ztropil kolem toho hodně hluku, ale říká se, že to měl s vládnoucími samozvanci v Československu dohodnuto. Něco jako reklamu, kterou jsme však prohlédli.

Dvojnásob nás potom netěší to, že by to měl být právě Kohout, kdo by se na převzetí ceny v zastoupení Václava Havla měl podílet. A to, světe div se, s dalším zhrzeným komunistou, prof. Františkem Janouchem, který se rovněž "nemohl" vrátit zpět domů z výnosného místa v zahraničí. Trochu nápadná shoda, že? Pokud by někdo snad nevěděl, kdo to "soudruh" Janouch je, stačí když se zeptá někoho, kdo měl co dočinění z čs. "mírovým" jaderným výzkumem v Řeži u Prahy. Dělal tam předsedu partaje /rozumí se samozřejmě komunistické/, ale měl příliš ostré lokty, což se zase nelíbilo jiným "soudruhům", které začal ohrožovat. Pak mu nepomohlo ani donášení a shazování kamarádů, nepomohly ani vlivné styky, ani mocní přátelé od Sionu. Jak, a s kým se nakonec dohodl, to však nikdo neví.

Ono kolem "soudruha" Janoucha a jeho rodiny je více záhad než bývá zvykem. Za zamyšlení stojí, v jakém prostředí se pohyboval. Vystudoval v sovětském Rusku a tomu zůstal, v duchu "revolučního internacionalismu" věrný i při výběru manželky. Vzal si za ženu dceru zasloužilého revolucionáře Kolmana. Toho rudá Moskva usadila v Československu, něco jako součást "5. kolony". Proto se dostal po válce až do nejužšího partajního vedení /politbyro, pro nezasvěcené/ a stal se ředitelem filozofického ústavu československé akademie věd. Když mouřenín splnil své úkoly, možná, že ho už páčila půda pod nohama, vrátil se zpátky do matičky Moskvy. Dcerku Adu však v Československu nechal. Asi, aby si udržoval přehled /on?/.

Nějak nám ta nit utíká. Tak abychom se vrátili k Erasmově ceně. Máme z ní za pana Havla radost, ale domníváme se, že celá sláva značně utrpí účastí zmíněných "protagonistů". Určitě by si mohl pan Havel

vybrat někoho vhodnějšího, kdo by jej zastupoval. Exil má přece jen ještě z čeho vybírat. To platí nakonec i o muzikantech, kteří mají v rámci kulturního týdne při udílení ceny vystupovat. Jména jako Třešňák, Hučka či Kryl, příliš kvalitní zábavu neslibují. Ti se snad skutečně hodí jenom na "potlachy" například u Čárliho v Alsasku.

Nicméně, gratulujeme, pane Havel! Budeme Vám dále "fandit" a těšit se na další pěkné hry.

